

Irigyled, fegyvertársam

Завидуешь, соратник

Irigyled, fegyvertársam, képzelet
emelte váramat? Az ég felé
tör büszkén, bár bátyái fellegek,
s álmok tárháza – vagy könyveimé.

Lépj csak be, és meglátod, nálam a
hivalkodó fényűzést nem leled,
madaraim (a mennyek bánata!)
ódon melódiákat zengenek.

Váram, jaj, éppoly dús, mint dísztelen,
dús, mint a pitypang, s mint halál, rideg.
Nincs lenge lány, se rózsa-édenem,
nászágyamon hatszárnyú vad piheg.

Ne irigyelj! Minékünk nem terem
sem töviskoszorú itt, sem babér.
Csak faladon sorjázó sok szívem:
e fonnyadó hagymákból font füzér.

(A [Viktor Szosznora versei](#) című kötetből. Baka István fordítása.)

← [Előző oldal](#) → [Következő oldal](#)